



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobce: **T-Mobile Czech Republic a.s.**, se sídlem Tomíčkova 2144/1, Praha 4, IČ: 649 49 681, zastoupen Mgr. Ing. Karlem Anderlem, advokátem, se sídlem Spálená 84/5, Praha 1, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 58/219, Praha 9, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **O2 Czech Republic a. s.**, se sídlem Za Brumlovkou 266/2, Praha 4, IČ: 601 93 336, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2019, č.j. 380/19/5000-10610-711361, o žalobě proti rozhodnutí Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 21. 1. 2019, č.j. ČTÚ-60 028/2018-603,

takto:

- I. Rozhodnutí Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 21. 1. 2019, č.j. ČTÚ-60 028/2018-603, **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15.342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Ing. Karla Anderleho, advokáta.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 21. 1. 2019, č.j. ČTÚ-60 028/2018-603 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl ve vztahu k žalobci zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu ze dne 3. 9. 2018, č.j. 66 794/2009-611/XXVIII. vyř. (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Uvedenými rozhodnutími bylo pravomocně rozhodnuto o tom, že výpočet nákladů, výnosů a nákladů vloženého kapitálu na poskytování univerzální služby za rok 2008 se zohledněním výnosů souvisejících s poskytováním dílčí služby předložených společností O2 podle zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“), se ověřuje jako správný ve výši 104.655.787,29 Kč. Dále bylo rozhodnuto, že nepřímé výhody vyčíslené úřadem za rok 2008 se stanovují ve výši 3.663.257,92 Kč, čisté náklady na poskytování univerzální služby za rok 2008 se stanovují ve výši 100.992.529 Kč a čisté náklady na poskytování univerzální služby za rok 2008 představují pro společnost O2 neúnosnou zátěž.
- [2] Žalobce v podané žalobě namítl nezákonnost a věcnou nesprávnost napadeného rozhodnutí, kterou spatřoval ve čtyřech základních bodech:
- a) neodstranění rozporů mezi znaleckými posudky;
 - b) nesprávnost a neúplnost zjištění ohledně nulového významu bezplatné přítomnosti vlastního loga a reklamy na telefonních budkách provozovaných poskytovatelem univerzální služby v obcích do 5 tisíc obyvatel;
 - c) nesprávné vypořádání námitek vůči způsobu vypracování a obsahu marketingového průzkumu společnosti MindBringe;
 - d) neprovedení komplexní a všestranné analýzy vlastností poskytovatele univerzální služby v rámci testu nespravedlnosti nesené zátěže.
- [3] Žalovaný v písemné vyjádření k podané žalobě námitky neshledal jako důvodné a setrval na důvodech obsažených v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
- [4] Žalobce soudu předložil odborné vyjádření vypracované Doc. Ing. T. K., MBA, Ph.D. a Doc. Ing. R. Č., Ph.D. ze dne 3. 5. 2019 ve věci ekonomického posouzení výhodnosti poskytování univerzální služby z pohledu společnosti O2 Czech Republic a.s. v období let 2004 až 2009 a posouzení správnosti metodiky použit Úřadem a vybranými znalci při stanovení výše čistých nákladů univerzální služby v rozhodném období. Žalobce k tomuto vyjádření uvedl, že požádal o jeho vypracování, aby byly odstraněny rozpory mezi odlišnými závěry znaleckých posudků. Poukázal na to, že žalovaný nerespektoval názor Nejvyššího správního soudu týkající se potřeby vypořádání znaleckých posudků. Navrhl, aby soud doplnil dokazování předloženým odborným vyjádřením.
- [5] Žalovaný ve vyjádření ze dne 6. 9. 2019 zdůraznil, že odborné posouzení ze dne 3. 5. 2019 nebylo předloženo ve správním řízení. Dále s odkazem na nejnovější judikaturu Nejvyššího správního soudu zpochybnil tvrzení žalobce.
- [6] V dalším vyjádření žalobce dne 13. 3. 2020 poukazoval na dosavadní judikaturu Nejvyššího správního soudu a Městského soudu v Praze týkající se ověření výše čistých nákladů na poskytování univerzální služby poskytované společností O2 a opakovaně namítl nesprávnost postupu a nesprávnost závěru úřadu.

- [7] Při ústním jednání konaném před soudem dne 22. 4. 2021 setrvali účastníci řízení na svých dříve uplatněných argumentech.
- [8] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [9] Ve věci ověření výše čistých nákladů na poskytování univerzální služby poskytované společností O2 byla vydána celá řada rozhodnutí jak správními orgány obou stupňů, tak soudy rozhodujícími ve správním soudnictví.
- [10] Společnost O2 předložila dne 30. 7. 2009 výpočet čistých nákladů na poskytování univerzální služby v roce 2008 podle ustanovení § 48 zákona o elektronických komunikacích a současně předložila doklady podle vyhlášky č. 388/2006 Sb., o čistých nákladech univerzální služby v elektronických komunikacích. Čisté náklady za rok 2008 vyčíslila na 114.934.485,94 Kč. Tímto dnem bylo zahájeno správní řízení ve věci ověření správnosti a úplnosti podkladů k výpočtu čistých nákladů a stanovení výše čistých nákladů na poskytování univerzální služby za rok 2008.
- [11] Po provedeném dokazování a zhodnocení všech zjištěných skutečností, vázán názory správních soudů, zejména rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 2. 2016, č.j. 8A 72/2011-127 (pozn. soudu: tento rozsudek byl následně zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2018, č.j. 5 As 43/2016-49; následně však zdejší soud vydal rozsudek ze dne 13. 11. 2018, č.j. 8A 72/2011-209), vydal správní orgán I. stupně dne 3. 9. 2018 rozhodnutí, kterým rozhodl, že výpočet nákladů, výnosů a nákladů vloženého kapitálu na poskytování univerzální služby za rok 2008 se zohledněním výnosů souvisejících s poskytováním dílčí služby předložených společností O2 podle zákona o elektronických komunikacích se ověřuje jako správný ve výši 104.655.787,29 Kč. Dále bylo rozhodnuto, že nepřímé výhody vyčíslené úřadem za rok 2008 se stanovují ve výši 3.663.257,92 Kč, čisté náklady na poskytování univerzální služby za rok 2008 se stanovují ve výši 100.992.529 Kč a čisté náklady na poskytování univerzální služby za rok 2008 představují pro společnost O2 neúnosnou zátěž.
- [12] Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce dne 18. 9. 2018 rozklad, ve kterém uváděl obdobné námitky a argumenty jako v podané žalobě.
- [13] O podaném rozkladu rozhodla Rada Českého telekomunikačního úřadu žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 21. 1. 2019, jímž rozklad žalobce zamítla a napadené rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 3. 9. 2018 potvrdila.
- [14] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadená rozhodnutí, včetně řízení, která jejich vydání předcházela. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
- [15] Soud považuje za vhodné nejprve odkázat na relevantní judikaturu zdejšího soudu a Nejvyššího správního soudu týkající se předmětu právě projednávané věci, od které neshledal důvod se v daném případě odchýlit.
- [16] Pod sp.zn. 14A 78/2017 a sp.zn. 14A 79/2017 projednával zdejší soud žalobu žalobce směřující proti rozhodnutí žalovaného, jímž byla ověřena prokazatelná ztráta z poskytování univerzální služby společností O2 za roky 2004 a 2005. Rozsudky ze dne 18. 12. 2020, č.j. 14A 78/2017-139, a č.j. 14A 79/2017-109, byla napadená rozhodnutí zrušena,

když soud shledal důvodnou námitku ohledně neodstranění rozporů mezi znaleckými posudky.

[17] Ve věci sp.zn. 11A 123/2019 projednával zdejší soud žalobu téhož žalobce, kterou se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, jímž byla ověřena výše čistých nákladů univerzální služby poskytované společností O2 za rok 2007, tedy za období bezprostředně předcházející nyní přezkoumávanému rozhodnutí ČTÚ. Rozsudkem ze dne 29. 1. 2020, č.j. 11A 123/2019-89, bylo tehdy napadené rozhodnutí zrušeno, neboť soud shledal důvodnou nejen námitku týkající se neodstranění rozporů mezi znaleckými posudky, ale i některé další námitky. Kasační stížnost žalovaného byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2020, č.j. 4 As 47/2020-81, zamítnuta.

[18] Součástí českého právního řádu je počínaje okamžikem vstupu České republiky do Evropské unie, tj. dnem 1. 5. 2004, též právo Evropské unie; s ohledem na tento fakt Městský soud v Praze zastává názor, že účinky práva Evropské unie od okamžiku přistoupení členského státu jsou v obecné rovině nepochybné. Otázkou zůstává, zda je rozhodné, že právní vztah, o který se v řízení jedná, byl založen před přistoupením. Soud zohlednil především skutečnost, že povinnost poskytovat univerzální službu trvala kontinuálně a bez jakékoliv změny po celý rok 2008. Lze tedy hovořit o trvajícím právním vztahu, o kterém bylo rozhodováno v době působení práva Evropské unie, na takový právní vztah jako celek je nutno aplikovat jednu právní úpravu, a to právní úpravu členského státu Evropské unie.

[19] Směrnice o univerzální službě v článku 12 („Výpočet nákladů na povinnosti univerzální služby“) v odst. 1 stanoví: *„Pokud se vnitrostátní regulační orgány domnívají, že poskytování univerzální služby podle článků 3 až 10 může představovat pro podniky určené k poskytování univerzální služby nespravedlivou zátěž, vypočítají čisté náklady na její poskytování. Za tímto účelem vnitrostátní regulační orgány:*

a) v souladu s přílohou IV částí A vypočítají čisté náklady na povinnost poskytování univerzální služby, přičemž zohlední jakoukoli tržní výhodu, která vyplyne pro podnik určený k poskytování univerzální služby [...].“

[20] Článek 13 odst. 1 směrnice pak stanoví, že *„pokud vnitrostátní regulační orgány na základě výpočtu čistých nákladů podle článku 12 zjistí, že podnik je zatížen nespravedlivou zátěží, rozhodnou členské státy na základě žádosti určeného podniku:*

a) o zavedení mechanismu náhrady zjištěných čistých nákladů takovému podniku z veřejných prostředků za průhledných podmínek, a/nebo

b) o rozdělení čistých nákladů na povinnosti univerzální služby mezi podniky zajišťující síť a poskytující služby elektronických komunikací.“

[21] Ke způsobu výpočtu samotných čistých nákladů se v příloze IV, části A směrnice uvádí: *„[...] Při provádění výpočtu se mají čisté náklady na povinnosti univerzální služby vypočítat jako rozdíl mezi čistými náklady určeného podniku na provoz při dodržování povinností univerzální služby a na provoz bez povinnosti univerzální služby. [...] Důkladnou pozornost je třeba věnovat přesnému vyčíslení nákladů, kterým by se určený podnik vyhnul, kdyby neměl povinnosti univerzální služby. Výpočet čistých nákladů by měl zohlednit výhody, včetně nehmotných výhod, které má operátor univerzální služby.*

Výpočet má vycházet z nákladů připadajících na:

i) prvky vymezených služeb, které lze poskytovat pouze se ztrátou nebo za nákladových podmínek, které nejsou běžnými obchodními podmínkami.

Tato kategorie může zahrnovat prvky služeb, jako je přístup k tísňovým telefonním službám, poskytování některých veřejných telefonních automatů, poskytování některých služeb nebo zařízení pro zdravotně postižené osoby, atd.;

ii) určité koncové uživatele nebo skupiny koncových uživatelů, kterým lze při zohlednění nákladů na zajišťování zmíněné sítě a poskytování zmíněné služby, získaných výnosů a zeměpisného zprůměrování cen uloženého členským státem poskytovat službu pouze se ztrátou nebo za nákladových podmínek, které nejsou běžnými obchodními podmínkami.

Tato kategorie zahrnuje koncové uživatele nebo skupiny koncových uživatelů, kterým by nebyla poskytnuta služba komerčním operátorem, který neměl povinnost poskytovat univerzální službu.“

[22] Ustanovení § 2 písm. q) zákona o elektronických komunikacích vymezuje univerzální službu jako soubor služeb stanovený v § 38, které jsou dostupné ve stanovené kvalitě všem koncovým uživatelům na celém území státu za dostupnou cenu; dostupnou cenou se rozumí cena zohledňující úroveň spotřebitelských cen a příjmy obyvatel.

[23] Ustanovení § 38 odst. 2 zákona o elektronických komunikacích pak stanoví, že rámci univerzální služby je Úřad oprávněn uložit podnikatelům povinnost poskytovat následující služby (dále jen "dílčí služba")

a) připojení v pevném místě k veřejné telefonní síti,

b) přístup v pevném místě k veřejně dostupné telefonní službě,

c) pravidelné vydávání telefonních seznamů čísel účastníků veřejně dostupné telefonní služby a přístup koncových uživatelů k těmto seznamům,

d) informační službu o telefonních číslech účastníků veřejně dostupné telefonní služby, dostupnou pro koncové uživatele,

e) služby veřejných telefonních automatů,

f) přístup zdravotně postižených osob k veřejně dostupné telefonní službě rovnocenný s přístupem, který využívají ostatní koncoví uživatelé, zejména prostřednictvím speciálně vybavených telekomunikačních koncových zařízení, nebo

g) doplňkové služby ke službám uvedeným v písmenech a) a b), kterými jsou:

1. postupné splácení ceny za zřízení připojení k veřejné telefonní síti pro spotřebitele,

2. bezplatné selektivní zamezení odchozích volání pro účastníka a

3. bezplatné položkové vyúčtování ceny pro spotřebitele.

[24] Podle ustanovení § 48 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích úřad vypočítá čisté náklady na poskytování univerzální služby postupem podle odstavců 2 až 7. Byl-li poskytovatel univerzální služby vybrán ve výběrovém řízení, vychází Úřad z výpočtu čistých nákladů na poskytování univerzální služby navrženého poskytovatelem v přihlášce do výběrového řízení podle § 39 odst. 5 zákona.

[25] Podle odst. 2 se čistými náklady rozumí náklady, které se vypočítají jako rozdíl mezi efektivně a účelně vynaloženými náklady podnikatele s povinností poskytovat univerzální

službu a efektivně a účelně vynaloženými náklady podnikatele bez povinnosti poskytovat univerzální službu, včetně přiměřené míry návratnosti investic a se zohledněním nákladů, kterým by se podnikatel vyhnul, kdyby neměl povinnost poskytovat univerzální službu, a se zohledněním tržních výhod, které vznikly podnikateli při poskytování univerzální služby. Čisté náklady se počítají za kalendářní rok, v němž měl poskytovatel univerzální služby povinnost poskytovat dílčí službu (dále jen "zúčtovací období").

- [26] Podle odst. 3 čisté náklady mohou zahrnovat pouze náklady na plnění povinností uvedených v § 38 odst. 2. Výpočet čistých nákladů na splnění jednotlivých povinností uložených v rámci univerzální služby se provádí pro každou povinnost odděleně; je zakázáno dvojí zaúčtování jakýchkoli přímých nebo nepřímých nákladů a tržních výhod.
- [27] Podle odst. 4 celkové čisté náklady na poskytování univerzální služby všemi dotčenými podnikateli se vypočítají jako součet čistých nákladů na splnění jednotlivých povinností uložených v rámci univerzální služby.
- [28] Podle odst. 7 postup Úřadu při výpočtu a stanovení čistých nákladů na poskytování univerzální služby, včetně kritérií posuzování neúnosné zátěže, postupu pro výpočet čistých nákladů na poskytování dílčí služby, postup pro vymezení tržních výhod podle odstavce 2 a doklady, kterými musí být tyto výpočty doloženy, stanoví prováděcí právní předpis.
- [29] Podle ustanovení § 49 odst. 2 řad rozhodne, zda výše čistých nákladů na poskytování univerzální služby stanovená podle § 48 představuje pro jejího poskytovatele neúnosnou zátěž. V případě, že výše čistých nákladů představuje pro tohoto poskytovatele neúnosnou zátěž, Úřad současně rozhodne o výši úhrady těchto nákladů.
- [30] Podle bodu 10 zákona č. 153/2010 Sb., kterým se mění zákon o elektronických komunikacích a některé další zákony: práva a povinnosti Českého telekomunikačního úřadu, poskytovatelů univerzální služby a plátců na účet univerzální služby při výpočtu a úhradě čistých nákladů na poskytování univerzální služby a stanovování, vybírání a vymáhání plateb na účet univerzální služby a s nimi souvisejících penále, jakož i práva a povinnosti týkající se vedení účtu univerzální služby, obsahu výroční zprávy univerzální služby a poskytování informací Českému telekomunikačnímu úřadu pro výpočet výše platby na účet univerzální služby za zúčtovací období univerzální služby skončené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se řídí zákonem o elektronických komunikacích a jeho prováděcími právními předpisy, ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.
- [31] Prováděcím právním předpisem podle ustanovení § 48 odst. 7 zákona o elektronických komunikacích je vyhláška č. 388/2006 Sb., o čistých nákladech univerzální služby v elektronických komunikacích, která v § 2 upravuje výpočet čistých nákladů na dílčí služby poskytované v rámci univerzální služby.
- [32] Podle odst. 1 čisté náklady na poskytování univerzální služby se vypočítají jako součet čistých nákladů na jednotlivé dílčí služby poskytované v rámci univerzální služby.
- [33] Podle odst. 2 se čisté náklady na dílčí službu vyjádřené v Kč vypočítají podle vzorce:

$$\check{C}N = N_v - TV_{us} + NI_{us},$$

kde je ČN čisté náklady na dílčí službu, N_v náklady, kterým by se podnikatel vyhnul, kdyby neměl povinnost poskytovat univerzální službu, které jsou rozdílem mezi efektivně

a účelně vynaloženými náklady na dílčí službu podnikatele s povinností poskytovat univerzální službu a efektivně a účelně vynaloženými náklady na dílčí službu podnikatele bez povinnosti poskytovat univerzální službu (EÚVNŽus - EÚVN). TV us jsou tržní výhody podnikatele s povinností poskytovat univerzální službu, NI us přiměřený objem návratnosti investic vynaložených na poskytování dílčí služby.

[34] Odstavec 3 této vyhlášky stanovuje kritéria, která použije úřad při posuzování neúnosné zátěže, a to:

a) porovnání celkové výše čistých nákladů podnikatele s povinností poskytovat dílčí službu se ziskem tohoto podnikatele před zdaněním a

b) porovnání celkové výše čistých nákladů podnikatele s povinností poskytovat dílčí službu s celkovou výší výnosů z výkonu komunikační činnosti tohoto podnikatele.

[35] Ziskem před zdaněním se pro účely této vyhlášky rozumí provozní zisk z výkonu komunikační činnosti tohoto podnikatele.

[36] V nyní posuzované věci správní orgány rozhodovaly podle ustanovení § 48 odst. 2 věty první zákona o elektronických komunikacích, podle kterého se čistými náklady rozumí náklady, které se vypočítají jako rozdíl mezi efektivně a účelně vynaloženými náklady podnikatele s povinností poskytovat univerzální službu a efektivně a účelně vynaloženými náklady podnikatele bez povinnosti poskytovat univerzální službu, včetně přiměřené míry návratnosti investic a se zohledněním nákladů, kterým by se podnikatel vyhnul, kdyby neměl povinnost poskytovat univerzální službu, a se zohledněním tržních výhod, které vznikly podnikateli při poskytování univerzální služby. Citovaná úprava platná od přijetí zákona o elektronických komunikacích tak výše popsaný rozpor vnitrostátní a unijní úpravy odstranila, neboť správnímu orgánu výslovně ukládá, aby při výpočtu čistých nákladů zohlednil též tržní výhody, které poskytovateli z provozování univerzální služby svědčí. Důvod aktivace přímého účinku čl. 12 a 13 směrnice o univerzální službě proto není dán.

[37] K výpočtu popsanému v odstavci 2 vyhlášky, ze kterého vycházel žalovaný při výpočtu čistých nákladů, zdůrazňuje soud, že jeho účelem je zajistit, aby do něj vstupovaly právě a pouze přírůstkové náklady spojené s poskytováním univerzální služby, tedy aby byly kompenzovány toliko náklady vzniklé kvůli jejímu poskytování, neboť jen tak lze minimalizovat rušivý dopad financování univerzální služby na hospodářskou soutěž na telekomunikačním trhu. Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/22/ES, o univerzální službě a právech uživatelů týkajících se sítí a služeb elektronických komunikací (směrnice o univerzální službě), např. v recitálu 19 předpokládá, že každý výpočet čistých nákladů na univerzální službu by měl náležitě zohlednit náklady a výnosy, jakož i nehmotné výhody plynoucí z poskytování univerzální služby, ale neměl by bránit obecnému cíli zajistit, aby struktury cenových relací odrážely náklady; jakékoli čisté náklady na povinnosti univerzální služby by se měly vypočítávat na základě průhledných postupů. Nakonec je třeba podotknout, že zdejší soud již v rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č.j. 3A 54/2011-181, konstatoval, že započítat lze pouze náklady na provozování univerzální služby, a to dosti striktním způsobem, a že pro stanovení prokazatelné ztráty (pojem předešlého zákona o elektronických komunikacích, obsahově shodný s nynějšími čistými náklady) je třeba použít čistě přírůstkovou metodu.

[38] V prvním žalobním bodě žalobce namítl, že přesto že došlo v soudní rozhodovací praxi při řešení otázky způsobu vypořádání vzájemných rozporů mezi dvěma znaleckými posudky k judikатурnímu ustálení právního názoru v rámci opakovaného rozhodování Nejvyššího správního soudu ve skutkově i právně téměř identických věcech, Úřad tuto ustálenou praxi při svém rozhodování v této věci odmítl respektovat. Nevypořádáním vzájemných rozporů mezi oběma rozsudky, ve spojení se skutečností, že Úřad v zásadě setrval na úplném a nesprávném způsobu zjišťování a kvantifikace hmotných výhod, má za následek přehlédnutí hned několika ekonomicky významných aspektů, které mají potenciál ovlivnit výsledek celého ověření. Podle názoru žalobce správní orgány neodstranily vzájemné rozpory znaleckých posudků prostřednictvím výsledku znalce či obou znalců, nepřistoupily k dalšímu znaleckému zkoumání nebo reviznímu znaleckému posouzení, a ignorovaly znalecké posudky, aby nerozptýlily důvodné pochybnosti žalobce ohledně věcné správnosti znaleckého posudku předloženého společností O2, ale ohledně správnosti vlastní, úřední analýzy žalovaného. Žalovaný se navzdory závaznému právnímu názoru Nejvyššího správního soudu nepokusil předmětné rozpory ve znaleckých posudcích jakkoli odstranit, neprovedl ani výslech znalců, ani neustavil revizního znalce, přestože to k náležitému zjištění skutkového stavu a k odbornému posouzení věci bylo zapotřebí.

[39] Soud shledal námitku důvodnou. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je rozhodnutí, jehož odůvodnění je vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, č.j. 4 Azs 94/2007-107, www.nssoud.cz).

[40] Při řešení této námítky vyšel soud ze stávající judikatury městského soudu a Nejvyššího správního soudu, ze které jednoznačně vyplývá závěr, že rozpory mezi znaleckými posudky měly být odstraněny. Lze vyjít např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2016, č.j. 7 As 131/2013-156, že *„ponechat stranou nelze městským soudem stěžovateli důvodně vytýkané pochybení při dokazování a hodnocení důkazů v souvislosti s žalobkyní a) předloženým znaleckým posudkem k jednotlivým nehmotným výhodám, které bylo podle jejího mínění třeba zohlednit správním orgánem jako tržní výhodu. Je tomu tak proto, že napadené rozhodnutí je výsledkem úvah a soudů rozhodujícího orgánu, který musí mít podklad ve skutkovém stavu zjištěném tímto orgánem. Český telekomunikační úřad musí k posouzení nehmotných výhod přistoupit sám a na základě vlastních určitých skutkových zjištění. Pokud některý z účastníků [zde žalobkyně a)] na podporu svých tvrzení předloží znalecký posudek, nepřísluší správnímu orgánu, není-li sám znalcem, či znaleckým ústavem, vyvracet závěry znalce o tom, která výhoda poskytovateli ve skutečnosti vznikla a v jaké výši. Uvedené platí tím spíše, měl-li stěžovatel při svém rozhodování k dispozici dva znalecké posudky (viz. posudek společnosti O2 ze dne 22. 4. 2010, č. l. 1314-1350 správního spisu), které byly nadto protichůdné. Za takového stavu je na místě postupovat způsobem, který předestřel Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 1. 7. 2010, č. j. 7 Afs 50/2010 - 60, jenž byl publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 2138/2010. V tomto rozsudku kasační soud konstatoval: „Má-li k téže otázce správce daně k dispozici dva rovnocenné, ale co do závěru odlišné znalecké posudky, nepřísluší mu, aby sám bez dalšího uvážil, který z nich použije pro rozhodnutí skutková zjištění a který nikoliv. Naopak je povinen odstranit jejich vzájemné rozpory a nesrovnalosti, a to především prostřednictvím výsledku znalce, popřípadě znalců obou. Nevedly-li by tyto výpovědi k ozřejmění vzešlých nejasností, bylo by namíste přistoupit k dalšímu znaleckému zkoumání nebo reviznímu znaleckému posouzení“.* Uvedenému závěru není k tíži, vztahoval-li

se k postupu správních orgánů podle daňového řádu a nikoliv podle správního řádu, v jehož mezích bylo rozhodováno v této věci.“

- [41] Dále lze poukázat na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2019, č.j. 7 As 236/2018-49, v němž se zabýval totožnou věcí, a konstatoval, že „v řízení završeném rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2017, č. j. 10 As 10/2016 – 54, byl kasační soud konfrontován s obdobnou procesní situací. Rovněž tam bylo třeba posoudit způsob, jakým se správní orgány vypořádaly se závěry znaleckých posudků č. 2267/2009 vypracovaného prof. Ing. V. S. a posudku č. 2-2010 ze dne 22. 4. 2010 vypracovaného společností Deloitte Advisory s. r. o. Rovněž kasační argumentace stěžovatele byla obdobná, pouze s rozdílem, že vedle nyní relevantní argumentace stěžovatel uplatňoval rovněž námitky týkající se věcné podstaty sporu. Městský soud v Praze byl při rozhodování v této věci seznámen s názorem Nejvyššího správního soudu, což v rozsudku výslovně uvedl. Je tedy k dispozici relevantní judikatura ke konkurenci v řízení předložených znaleckých posudků, jakož i rozsudek kasačního soudu, který požadavky na hodnocení protichůdných znaleckých posudků vyslovil v řízení mezi týmiž účastníky, s obdobným předmětem a k obdobně formulovaným kasačním námitkám. V mezidobí rovněž nedošlo ke změně skutkových zjištění, právních poměrů ani k podstatné změně judikatury na úrovni, kterou by byl městský soud i každý senát Nejvyššího správního soudu povinen respektovat. Lze proto vycházet z výše uvedené judikatury a soud neshledal žádný důvod pro odklon od dosavadního právního názoru. V plném rozsahu proto na odůvodnění označeného rozsudku odkazuje.

Stěžovatelem nastolená otázka kompetence k odbornému posouzení správnosti a úplnosti podkladů k výpočtu čistých nákladů a stanovení výše čistých nákladů na poskytování univerzální služby včetně výše nepřímých výhod není nyní vyslovenými právními názory nijak dotčena ani zpochybněna. I nyní lze konstatovat, že v prvostupňovém tak i v žalobou napadeném rozhodnutí bylo uvedeno, jakými typy nepřímých výhod se správní orgán zabýval a argumentace správních orgánů k nim. Jádrem posouzení postupu žalovaného městským soudem při dokazování však bylo především to, jakým způsobem se nevypořádal s oponentním znaleckým posudkem č. 2267/2009 ze dne 28. 11. 2009.

I nyní lze proto v souladu s rozsudkem, který se týkal období roku 2006, konstatovat, že „...jak totiž Nejvyšší správní soud shrnul v rozsudku ze dne 1. 7. 2010, čj. 7 Afs 50/2010-60, č. 2138/2010 Sb. NSS, má-li k téže otázce správce daně k dispozici dva rovnocenné, ale co do závěru odlišné znalecké posudky, nepřísluší mu, aby sám bez dalšího uvážil, který z nich použije pro rozhodná skutková zjištění a který nikoliv. Naopak je povinen odstranit jejich vzájemné rozpory a nesrovnalosti, a to především prostřednictvím výsledku znalce, popřípadě znalců obou. Nevedly-li by tyto výpovědi k ozřejmění vzešlých nejasností, bylo by namíste přistoupit k dalšímu znaleckému zkoumání nebo reviznímu znaleckému posouzení. Tento závěr je uplatnitelný pro správní řízení obecně; nelze jej vztahovat toliko na řízení daňová. Ostatně Nejvyšší správní soud jej aplikoval v obdobné věci vůči stěžovateli ve shora citovaném rozsudku čj. 7 As 131/2013-156. Nelze přitom přehlédnout, že posudky předložené žalobkyní a osobou zúčastněnou na řízení dochází k takřka zcela protichůdným závěrům, přičemž stěžovatel v odůvodnění svého rozhodnutí sám usoudil, který z nich považuje za správný, aniž by se předtím pokusil rozpornost těchto posudků odstranit; stěžovatel tudíž nedostatečně zjistil skutkový stav věci, přičemž toto pochybení nenapravit svým rozhodnutím ani správní orgán druhého stupně.’

Z hlediska principů dobré správy nelze akceptovat přístup správních orgánů, které by z titulu zákonné kompetence k posouzení určité otázky vypořádávaly znalecké posudky účastníků řízení způsobem, kterým učinil stěžovatel. Ze správního spisu ani z odůvodnění žalobou napadeného

rozhodnutí nevyplynulo, že by se stěžovatel zabýval oponentním znaleckým posudkem než jen tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí odkázal na příslušné strany prvostupňového rozhodnutí s tím, že k oponentnímu znaleckému posudku se vyjadřuje znalecký posudek jiného účastníka řízení. Stěžovatel vedle vlastního stanoviska k závěrům jednoho z předložených posudků neprojevil dostatečnou procesní snahu vedoucí k odstranění rozporů mezi znaleckými posudky. Nelze tak uzavřít, že by skrze řádné vypořádání odlišných závěrů jednotlivých znaleckých posudků řádně uplatňoval zákonnou kompetenci a odpovídající odborné předpoklady k rozhodnutí v uvedené věci, které v kasační stížnosti opakovaně zdůrazňuje. Rozdílný přístup k důkazům navrženým účastníky řízení, bez řádného procesního zdůvodnění takového postupu proto nemohl obstát a městský soud postupoval správně, pokud žalobou napadené rozhodnutí zrušil rovněž z tohoto důvodu.“

- [42] V projednávané věci nastala zcela identická situace jako v řízení ve věci popisované v rozsudku Nejvyššího správního soudu, neboť Rada žalovaného měla v řízení o rozkladu k dispozici dva rovnocenné, ale co do závěru zcela odlišné znalecké posudky. Za této situace se měla pokusit rozpornost těchto posudků před vydáním rozhodnutí odstranit, což se ale nestalo. Ze správního spisu je patrné, že Rada žalovaného v napadeném rozhodnutí nejprve odkázala na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, „ve kterém se správní orgán I. stupně podrobně vyjádřil ke každé znalcem navržené výhodě“ a posouzením nehmotných výhod a dalších aspektů univerzální služby se v řízení dále zabývaly posudky společnosti Deloitte, znalecký posudek prof. Ing. V. S., CSc., LL. M., jeho odborné doplňující vyjádření, aniž by se však žalovaný zabýval konkrétním postupem evropských regulátorů při vyčíslování nehmotných (tj. nepřímých) výhod způsobem, který by odpovídal kritériím testu nespravedlnosti nesené zátěže. Tento postup soud považuje za nedostatečný, neboť jím žalovaný rozpornost posudků neodstranil a ani se o to nepokusil. Za této procesní situace městský soud neshledal důvody, pro které by se měl od výše uvedených závěrů Nejvyššího správního soudu odchýlit.
- [43] Navrhované doplnění dokazování žalobcem předloženým odborným vyjádřením, které vypracovali Doc. Ing. T. K., MBA, Ph.D. a Doc. Ing. R. Č., Ph.D., soud neprovedl z toho důvodu, že byl vypracován až po vydání napadeného rozhodnutí. Pokud nebyly řádně vypořádány znalecké posudky, nemůže se soud vyjadřovat k materiálu, který se týká právě těchto znaleckých posudků. Rozhodující je stav správního řízení ke dni vydání napadeného rozhodnutí.
- [44] Žalobce dále namítal, že nezahrnutí nepřímých výhod plynoucích z propagace jména společnosti O2 na „budkách“ VTA umístěných v obcích s počtem obyvatel menším než 5.000 není nikterak věcně odůvodněno, a že konstatování žalovaného o nezajímavosti těchto reklamních ploch nemohou obstát, neboť nejsou důkazně podložena.
- [45] Jestliže nebyly vypořádány odlišné závěry předložených znaleckých posudků, jeví se soudu jako předčasné zabývat se určením hodnoty reklamních ploch a tím, zda zveřejnění loga na budkách VTA v obcích do 5 tisíc obyvatel představuje pro O2 výhodu, neboť tato otázka tvoří součást posouzení nehmotných výhod univerzální služby. Soud proto k této otázce pouze stručně konstatuje, že má za to, že hodnota reklamních ploch na budkách VTA v obcích do 5.000 obyvatel v roce 2008 nemohla být nulová, již s ohledem na skutečnost, že také tyto budky VTA přispívaly k propagaci jména osoby zúčastněné na řízení a všeobecnému povědomí veřejnosti o této společnosti.

- [46] K otázce zajištění mechanismů pro výpočet náhrady čistých výdajů vzniklých z poskytování univerzální služby SDEU v rozsudku ve věci C-389/08 Base NV a další v. Ministerraad ze dne 6. 10. 2010 soud judikoval takto:
- [47] Směrnice 2002/22/ES o univerzální službě a právech uživatelů týkajících se sítí a služeb elektronických komunikací sama o sobě v zásadě nebrání tomu, aby vnitrostátní zákonodárce vystupoval jako vnitrostátní regulační orgán ve smyslu směrnice 2002/21/ES o společném předpisovém rámci pro sítě a služby elektronických komunikací, pokud při výkonu této funkce splňuje podmínky odborných zkušeností, nezávislosti, nestrannosti a průhlednosti stanovené v uvedených směrnících a pokud lze proti rozhodnutím, která při výkonu této funkce přijímá, podat účinný opravný prostředek k subjektu, který je nezávislý na zúčastněných stranách, což musí ověřit vnitrostátní soud. (viz body 30–31, 53, výrok 1)
- [48] Z dvacátého prvního bodu odůvodnění směrnice 2002/22/ES o univerzální službě a právech uživatelů týkajících se sítí a služeb elektronických komunikací vyplývá, že záměrem zákonodárce Společenství bylo navázat mechanismy náhrady čistých nákladů, jež mohou podniku vzniknout z poskytování univerzální služby, na existenci nadměrné zátěže pro tento podnik. Zákonodárce Společenství, který měl za to, že čisté náklady na univerzální službu nutně nepředstavují nadměrnou zátěž pro všechny dotčené podniky, měl v této souvislosti v úmyslu vyloučit, aby každý čistý náklad na poskytování univerzální služby dával automaticky nárok na náhradu. Za těchto podmínek je nespravedlivou zátěží, jejíž existenci musí vnitrostátní regulační orgán konstatovat před poskytnutím jakékoli náhrady, zátěž, která je pro každý dotčený podnik nadměrná vzhledem k jeho schopnosti ji unést s přihlédnutím k souhrnu vlastností podniku, zejména k úrovni jeho vybavení, k jeho hospodářské a finanční situaci, jakož i k jeho podílu na trhu. (viz bod 42)
- [49] Článek 12 směrnice 2002/22/ES o univerzální službě a právech uživatelů týkajících se sítí a služeb elektronických komunikací nebrání tomu, aby vnitrostátní regulační orgán na základě výpočtu čistých nákladů poskytovatele univerzální služby, který byl předtím jediným poskytovatelem této služby, měl obecně za to, že poskytování uvedené služby může pro podniky, které jsou nyní určeny za poskytovatele univerzální služby, představovat nespravedlivou zátěž. Z článku 12 odst. 1 ani z přílohy IV směrnice 2002/22/ES ani z žádného jiného ustanovení této směrnice totiž nevyplývá, že by zákonodárce Společenství měl v úmyslu sám stanovit podmínky, za nichž se uvedené orgány mají již předem domnívat, že poskytování těchto služeb může představovat nespravedlivou zátěž. (viz body 36, 53, výrok 2)
- [50] Článek 13 směrnice 2002/22/ES o univerzální službě a právech uživatelů týkajících se sítí a služeb elektronických komunikací brání tomu, aby vnitrostátní regulační orgán na základě výpočtu čistých nákladů poskytovatele univerzální služby, který byl předtím jediným poskytovatelem této služby, obecně konstatoval, že podniky, které jsou nyní určeny za poskytovatele univerzální služby, jsou z důvodu poskytování této služby skutečně vystaveny nespravedlivé zátěži, aniž provedl konkrétní posouzení situace každého z nich. Jestliže vnitrostátní regulační orgán konstatuje, že jeden nebo více podniků určených za poskytovatele univerzální služby jsou vystaveny nespravedlivé zátěži, a jestliže tento podnik nebo tyto podniky požádají o to, aby za ni obdržely náhradu, pak členskému státu přísluší zavést pro tento účel potřebné mechanismy v souladu s čl. 13 odst. 1 písm. a)

směrnice 2002/22/ES, z něž také vyplývá, že tato náhrada musí být úměrná čistým nákladům vypočteným podle článku 12 uvedené směrnice. (viz body 44, 53, výrok 3)

- [51] Podle názoru Městského soudu v Praze obecné a neosobní stanovení kritérií umožňujících určit hranici, při jejímž překročení lze s ohledem na vlastnosti podniku uvedené v předchozím bodě považovat zátěž za nadměrnou, sice přísluší vnitrostátnímu regulačnímu orgánu, neboť směrnice o univerzální službě v tomto ohledu neobsahuje žádné upřesnění, uvedený orgán nicméně smí pro účely použití čl. 13 směrnice o univerzální službě konstatovat, že zátěž spočívající v poskytování univerzální služby je nespravedlivá, pouze za podmínky, že provede konkrétní posouzení situace každého dotčeného podniku z hlediska těchto kritérií. Z ustálené judikatury SDEU potom vyplývá, že členským státům tedy není ponechán prostor pro uvážení nebo pro zpřesňující legislativní dotváření na vnitrostátní úrovni v otázce, jak výši čistých nákladů stanovit.
- [52] Povinností ČTÚ při výpočtu čistých nákladů, jakož i při posouzení, zda představují pro společnost O2 neúnosnou zátěž, tak bylo vykládat ustanovení zákona o elektronických komunikacích a prováděcí vyhlášky eurokonformním způsobem. Konstatovat neúnosnost vzniklé zátěže tedy lze až poté, co regulační orgán provede konkrétní posouzení situace poskytovatele univerzální služby v tom ohledu, zda je schopen unést takovou zátěž s přihlédnutím k souhrnu vlastností podniku, zejména k úrovni jeho vybavení, k jeho hospodářské a finanční situaci, jakož i k jeho podílu na trhu. ČTÚ sice správně vyhodnotil, že právní úpravu zjišťování a výpočtu čistých nákladů je třeba vykládat eurokonformním způsobem (a pojem „neúnosná zátěž“ tedy správně vykládal jakou „nespravedlivou zátěž“ ve smyslu směrnice), avšak takovou všestrannou analýzu situace poskytovatele neprovedl.
- [53] Ve třetím žalobním bodě žalobce namítl, že žalovaný nevypořádal náležitě jeho výhrady vůči způsobu vypracování a především vůči samotnému obsahu marketingového průzkumu společnosti MindBridge. Žalovaný v napadeném rozhodnutí většinu argumentů žalobce podpořených odborným vyjádřením renomovaného znalce prof. Ing. V. S., CSc., zcela oslyšel, proto je jeho napadené rozhodnutí přinejmenším v této části nepřezkoumatelné. Analýza společnosti MindBridge nemůže být pro závažné nedostatky spolehlivým podkladem pro úplnou a správnou identifikaci a vyčíslení jednotlivých právních výhod, stejně jak to požadoval Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 30. 11. 2015, č.j. 7A 67/2011-102.
- [54] Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce namítl, že Úřadem provedenou analýzu vlastností určeného podniku (zde společnosti O2 jako poskytovatele univerzální služby) ani ověření absence negativních dopadů na tržní prostředí v důsledku poskytnutí kompenzace čistých nákladů z účtu univerzální služby stále nelze považovat za dostatečně komplexní a všestrannou v rámci testu nespravedlivosti nesené zátěže.
- [55] O důvodnosti těchto uplatněných námitek platí totéž, co již Městský soud v Praze vyslovil výše v tomto rozsudku. Ve zcela obecné rovině je třeba připomenout, že otázka kompetence k odbornému posouzení správnosti a úplnosti podkladů k výpočtu čistých nákladů a stanovení výše čistých nákladů na poskytování univerzální služby včetně výše nepřímých výhod není nyní vyslovenými právními názory nijak dotčena ani zpochybněna. I nyní lze konstatovat, že jak v prvostupňovém tak i v žalobou napadeném rozhodnutí bylo uvedeno, jakými typy nepřímých výhod se správní orgán zabýval a argumentace správních orgánů k nim. Jádrem posouzení postupu žalovaného městským soudem při

dokazování však bylo především to, jakým způsobem se nevypořádal s oponentním znaleckým posudkem.

- [56] Z hlediska principů dobré správy nelze akceptovat přístup správních orgánů, které by z titulu zákonné kompetence k posouzení určité otázky vypořádávaly znalecké posudky účastníků řízení způsobem, kterým tak učinil žalovaný. Ze správního spisu ani z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by se žalovaný zabýval oponentním znaleckým posudkem než jen tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí odkázal na příslušné strany prvostupňového rozhodnutí s tím, že k oponentnímu znaleckému posudku se vyjadřuje znalecký posudek jiného účastníka řízení. Žalovaný vedle vlastního stanoviska k závěrům jednoho z předložených posudků neprojevil dostatečnou procesní snahu vedoucí k odstranění rozporů mezi znaleckými posudky. Nelze tak uzavřít, že by skrze řádné vypořádání odlišných závěrů jednotlivých znaleckých posudků řádně uplatňoval zákonnou kompetenci a odpovídající odborné předpoklady k rozhodnutí v uvedené věci. Rozdílný přístup k důkazům navrženým účastníky řízení, bez řádného procesního zdůvodnění takového postupu žalovaným proto nemohl obstát a městský soud proto žalobou napadené rozhodnutí zrušil rovněž z tohoto důvodu. (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2019, č.j. 7As 236/2018-49).
- [57] Ze shora uvedených důvodů proto soud shledal žalobu důvodnou a žalobou napadené rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s.).
- [58] V dalším řízení bude na žalovaném správním orgánu, aby v intencích shora uvedeného doplnil dokazování, v rámci kterého odstraní rozpory obou předložených znaleckých posudků, a v novém rozhodnutí řádně odůvodní své závěry týkající se výhod spojených s umístěním loga na „budkách“ VTA, způsob alokace společných (režijních) nákladů na jednotlivé dílčí služby poskytované v rámci univerzální služby, a z hlediska výše uvedených kritérií znovu posoudí, zda čisté náklady na poskytování univerzální služby za rok 2008 představují pro společnost O2 neúnosnou zátěž.
- [59] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce, který měl ve věci úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. Náhrada nákladů řízení představuje v dané věci žalobcem zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč a dále odměnu zástupce žalobce Mgr. Ing. Karla Anderleho, advokáta. Mimosmluvní odměna činí 9.300 Kč za 3 úkony právní služby (převzetí právního zastoupení, podání žaloby, účast na jednání) po 3.100 Kč podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění. Dále žalobci přísluší náhrada hotových výdajů jeho právního zástupce ve výši 900 Kč za 3 úkony právní služby po 300 Kč podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Protože zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající dani, kterou je tento povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (ustanovení § 57 odst. 2 s.ř.s.), ve výši 21 %. Celková výše nákladů tedy činí 15.342 Kč.
- [60] Pokud jde o náklady řízení osoby zúčastněné na řízení, soud dospěl k závěru, že v dané věci nejsou dány předpoklady pro rozhodnutí soudu o jejich náhradě. Podle ustanovení § 60 odst. 5 s.ř.s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí

vznikly v souvislosti s plněním povinností, kterou jí soud uložil. V posuzované věci soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost v řízení nestanovil, pouze jí dal možnost uplatnit v probíhajícím řízení její práva.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. dubna 2021

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu